— siis ütel kellerist seene kuningas. ma ei tohi sulle
sest mulgust seda munna andma wai lase kelleri us
wallale siis saat sa oma kuld munna hölmaste kätte, ent
se poisikene ütel kost ma kelleri ust sa wallale laska
kui kelleri uste wötti om emä särgi karmanin. siis
ütel pätkä pikke mees sina nakka ikma ja kui emä sinno
ütsä wöt siis wötti sina temä karmanist se wötti ärä nii
kui temä esi ei tüsädi. ja siis kui wötme olede saanu
siis tule ja lase kelleri us wallale ja ma anna so ilosa
munna ärä ja kui poisikene seda jutte kuuld, läts
läwe ette heit kummali maha ja nakkas ikma. siis
tulli temä emä ja wöt tedä ütsä. ja siis wöt ka
temä se wötme emä karmanist ärä ja tulli ütsäst maha
ninc siis kelleri uste mano, ja pöörd luddust wallale.
siis tulli wäikene mees wällä and kuld munne poisile kätte
ja esi jooste mötsa. — pois keeras uste lukku ja pand
wötme jälledi emä karmani tagasi. —
Ja kui kuninga kutsutawa höim kokko tulli, ja nemä
jo söönu olliwa ütles kuningas lähem ja toope nüüd
se imelik mees ka walla keda ma ole püttnu, et meil
siis temäga lusti piame, ja nüüd läts kuningas mitme
meheka pätkä pikket wannamehest kellerist walla tooma,
aga otsis köik kelleri läbi ja ei löwwa kedäki.
ninc köik sugulase ütli sina olet petja ja sinol es
ole ka nii sugust mehest sest kiäki ei ole jo nii sugust
nännü kost sina siis temä saije. kes se oll kes sulle
temä möisk. ent sina olet ennegi meid pettisseda kokko
kutsunu, sääräst pettist ei ole sinist ommi sugulaste
wastu tettä kä sest meil ei nakka sinno enämb ilmangi
usskma. — Ninc sellepäräst sai kuningal suur häbbi
ommi sugulaste poolt. ninc kuningas wantus ja
sullitas ninc ütles kost ta pidi ärä pasema, ehk kes
temä wällä lasst kui ma seda teda saasi siis se mees
piäsi küll omas elo kaotama aga mine olsi kes se mees
olli kes mulle nii suure pahantuse ein tennü; aga
mes enämb tettä mull iks oma häbbi ja kahjo kanda om.

Ninc mitte astat läts möödä kooni se pois kes
pätkä pikke mehe wällä olli laskunu, ja wiietöiskümne astane olli. ja se kõneles omale esäle, kuule esä
mul om meelen kui ma wäikene olli siis olli sull
üts wäikene mehekene kellerike kinni panta. ja mull
satte kuld munna kelleri akkenast sisse. ja se pätkä
pikke mees es anna mulle munna enne ärä kui ma
kelleri uste wallale lasi ninc temä and mulle munna
ärä, ja esiki jooss mötsa ärä. siis wihasi kuningas
ärä ja ütles poojale, et sina siis mulle teedmata nii
suure häü tegit siis taha ma nüüd sinno trahwi
weel selle est se sina piat mino majast ja maa
piiristki wällä minemä. ilma et sina mo käest
märästki warandust piäsi saama. — aga emä nakkas
pallema ninc ütel anna iks temäle ka hobene ninc
üts mees ütten ja weel möni kopik raha ka. aga kunin=
gas ütel olgu küll, ma hobest temäle annan, ja
ütte alleist söa ülemsist ka, aga raha kopikest sest
ei sa. — ninc siis es jättu kuningas enämb kangus,
wai ütel et sina pia ärä minek ter sest mönes
astas ma sinno enämb silma ei jättä. —
Ja kuninga poig pidi esä sõnna täütmä. ja wöt siis
se hobese mes temäle lubadi, pand wankri ette. ja
oma kraamikese ka mes temäl olli kokko pand ja siis
minekit tegi, ja üts söa ülemb sell siis kuningas
käsu and se läts ka siis ütten minemä. ninc kui
nemä jo paljo maad olli ärä läinnü siis nakkas ku=
ninga poig januwa tahtma aga wet es ole kohki lööta
ja siis wiimäte löüse nemä ütte suwä kao, kon küll wesi
olli aga kuidi kätte ei sa, siis ütel se kuninga poig omale
sellissimehele wötke hobese päält ohja ja siis köütke selle
otsa midäki, et wet kätte saada. aga siis ütel jälledi se
töine paremb köütä sina esi hentä ohja otsa, ja mina
lase sinno kaiwi wani siis joot sa nii wörra kui tahade
ja ma tömpa sa jälledi wällä, ninc kuninga poig olli
ka sellega rahul ninc köüt hentä ohja otsa, ninc töine
lasi temä kaiwu